

звучеха все по-тжжни“ — съобщава М. Бълчева. „Работя до 4 ч. зарань да забравя, че съмъ самъ“, пише той на сжщата.

Презъ августъ 1911 г. тя го посрѣща въ Цюрихъ, но съвсемъ промѣненъ — „лицето подпухнало и блѣдо, погледътъ — угасналъ. И едва се държи на нозе“. ¹⁾ Съобщава ѝ за уволнението си чакъ следъ три седмици, добавяйки: „Тая гавра не ми е толкозъ мжчителна, че какво можехъ да очаквамъ повече отъ...“, но безучастието на приятелитѣ!“

Прекарватъ нѣколко седмици въ Швейцария, после минаватъ въ Италия — на първо време въ Лугано. Душевниятъ гнетъ, следствие преживѣната обида, силно се отразява върху здравето на Славейкова, — става раздражителенъ, бързо се изморява. Но и при това състояние, продължава да работи върху „Кървава пѣсенъ“, което съвсемъ го разстройва. Къмъ края на октомврий тѣ сж въ Римъ при приятели. Тукъ на два пжти на Славейковъ му прилошава — губи свѣстъ, и, по съветитѣ на лѣкаря, престава вече да работи. По това време, обаче, дохожда въ Римъ Петко Тодоровъ, и Славейковъ, отново ободренъ, тръгва съ него да обикалятъ всички музеи и по-главни черкви. Тукъ той обмисля планъ за романъ подобенъ на „Тристанъ и Изолда“ и обширенъ пжтеписъ до Цариградъ, Атина, Неаполъ и островитѣ. „Само да свърша веднѣжъ „Кървава пѣсенъ“, три тома ще напиша за тия народи...“, казвалъ той на Мара Бълчева, и това показва, колко е ценѣлъ художественитѣ паметници и природнитѣ хубости въ тия градове и мѣста.

¹⁾ Мара Бълчева — „Бѣгли спомени за Пенчо Славейковъ“.